

Antonio Calò och Saed från Ghana gnabbas kärvarligt i köket medan de fixar till kvällsmaten.

Familjen Calò trotsade främlingsfientligheten

För tre år sedan förändrades den italienska familjen Calòs liv dramatiskt. Sexpersonersfamiljen blev plötsligt en tolvpersonersfamilj. Beslutet att öppna hemmet för sex afrikanska flyktingar gör att pappa Antonio Calò i morgon får ta emot priset som Årets europé.

Det välmående Veneto i norra Italien har gått från stor fattigdom till betydande ekonomiskt välstånd på ett par generationer och hör till det främlingsfientliga regeringspartiet Legas starkaste fästen. Familjen Calòs val att öppna upp sitt eget hem för sex afrikanska migranter, samtliga muslimer, har väckt starka känslor i regionen.

När klockan är sju på kvällen ropar pappa filosofiprofessorn Antonio Calò "pronto" för att meddela att middagen är klar. Ett matlag bestående av två personer har lagat ris med kryddig afrikansk tomatås.

Tygserververterna med de sex migranternas namn ligger redan på bordet, en av få saker i detta hem som de inte delar med någon an-

nan. Plötsligt fylls den stora matsalen med hungriga personer som jobbat en lång dag. Först kommer Siaka på cykel från sitt arbete på ett ekologiskt kooperativ som producerar frukt och grönsaker. Han är 21 år och kommer från Elfenbenskusten. Han följs av Mohammed, 28, som kommer från Gambia och jobbar på en vingård. Mohammed trivs med jobbet trots att han själv naturligtvis inte dricker vin. De andra fyra afrikanerna i huset kommer från Guinea-Bissau och Gambia.

– Vi är som en enda stor familj. Jag brukar säga att jag och min hustru Nicoletta har tio barn: fyra vita och sex svarta, säger professor Calò som är 56 år och som utöver filosofi även undervisar i historia. Dess-

utom har han också en teologiexamen i bagaget.

Familjen Calò är inte precis älskad i kvarteret. Kommunen Treviso som ligger bara någon kilometer bort har en lång tradition av utpräglad främlingsfientlighet. Grannarna har satt upp en flagga med ett lejon som för partiet Lega symboliserar och står för tradition. Lejonet är en historisk symbol för den närliggande sjörepubliken Venedig.

Hundratals flyktingar drunknade
Det har gått drygt tre år sedan familjen Calò bestämde sig för att radikalt ändra sina liv. Den 18 april 2015 var dagen som förändrade allt. Då förläste en fullastad flyktingbåt, troligen efter en kollision eller möjligen ba-

■ Alla äter tillsammans. I dag står ris med kryddig afrikansk tomatås på menyn.

” Jag välkomnade dem till vårt hem och gav dem omedelbart nycklarna. Om man inte vågar lita på människor så blir det omöjligt att leva.

Antonio Calò

■ Siaka från Elfenbenskusten jobbar på ett ekologiskt kooperativ som producerar frukt och grönsaker.

FAKTA

Familjen Calò och staden Treviso

● **Makarna** Antonio och Nicoletta Calò är båda lärare. Han på gymnasienivå, hon undervisar på lågstadiet. De har fyra egna barn. Tre söner: Andrea 30 år, Giovanni 26 år och Francesco 20 år samt dottern Elena 25 år.

● **Sedan 2015** inkluderar familjen även sex afrikanska migranter som bor tillsammans med dem. Från Guinea-Bissau kommer Tijani 27 år och Braima 32 år, Saiou 28 år och Mohamed 28 år kommer från Gambia, Saed 22 år från Ghana och Siaka 21 år från Elfenbenskusten.

● **Familjen Calò** bor i provinzen Treviso i norditalienska Veneto som är ett av det främlingsfientliga partiet Legas starkaste fästen.

● **Staden Treviso** hade länge en rasistisk borgmästare Giancarlo Gentilini, kallad sheriffen. Han kom med uttalanden som att det var legitimt att skjuta på migranter och "att de borde skickas tillbaka till Afrikas savann".

● **EU-parlamentet** har beslutat att ge Antonio Calò priset som Årets europé 2018. Ett pris som delas ut 9 oktober.

● **Antonio Calò** fick redan 2015 en av den italienska republikens finaste utmärkelser för sitt arbete att främja integration och migration. Även påven Franciskus har uppmärksammat hans engagemang.

● **Professor Calò** har nyligen skrivit in sig i det Demokratiska partiet Pd. Han avser kandidera i nästa års val till EU-parlamentet. Han vill prioritera och återupprätta en konstruktiv dialog mellan Afrika och Europa.

Eftersom Legas **Matteo Salvini** hela tiden säger "italienarnas behov skall komma i första hand", så betonar Antonio Calò att samtliga de jobb som hans afrikanska barn har fått tillgång till är arbeten som välutbildade personer i Veneto har tackat nej till.
nyheter@hbl.fi

ra en svallvåg från ett stort lastfartyg. Utredningen har inte gett något definitivt svar. Mellan 700 och 900 personer drunknade.

– Vi var helt skakade när vi såg nyheten på tv och kände att vi i vår lilla värld måste göra något för dessa människor som flyr. För mig blev det omedelbart en samvetsfråga. Det är inte en lätt sak att ignorera och tysta ner sitt samvete, säger Antonio Calò.

Så föddes tanken på att ge sex afrikanska migranter mat och logi i deras eget hem. Innan beslutet fattades frågade de sina fyra barn, som då var i åldern 17 till 27.

– Vi förväntade oss ett rungande nej, berättar makarna Calò. Men till vår stora förvåning sa barnen omedelbart ja.

För att låta migranter bo i deras privata hem var de tvungna att ha ett kooperativ som garant och dessutom gå till den högsta regionala polisenheten för att få tillstånd. Där trodde polisen först att makarna hade en extra lägenhet som de ville upplåta. När de fick klart för sig att migranterna skulle bo tillsammans med den italienska familjen i samma hus så sa polisen:

– Ni är spritt språngande galna. Ni vet ju inte vilka dessa människor är!

Professor Calò gör en teatralisk gest och upprepar sitt svar även för HBL:

– Ja det är klart, men de vet inte heller vem jag är. Vi kunde ju vara en familj bestående av galningar. Men så blev det.

Delar allt

På kvällen den 8 juni 2015 växte familjen Calò från att ha varit sex personer till att bli tolv.

– Jag välkomnade dem till vårt hem och gav dem omedelbart nycklarna. Om man inte vågar lita på människor så blir det omöjligt att leva, säger Antonio Calò.

Källarvåningen inredd till gillestuga räddade familjens behov av utrymme. Men givetvis var och är barnen tvungna att dela rum. Här gäller integration. Barnen och flyktingarna delar rum. Nästan alla i huset delar även kläder och underkläder. Det är en praktisk fråga och den enklaste lösningen när man tvättar och är så många. Det hela fungerar bra inte minst tack vare att makarna Calòs barn är jämnåriga med migranterna.

– Det känns inte som att vi är så många som bor i detta hus. Jämfört med Afrika så är vi en relativt liten familj så det går bra, säger Saiou som kommer från Gambia.

Alla migranterna är muslimer och de flesta går regelbundet till en moské på fredagarna.

– Vi kommer från olika afrikanska kulturer och har helt olika tradi-

tioner. Men vi har ändå lätt att leva tillsammans här, säger Mohammed.

Mohammed är gift och har sin hustru och sin treåriga son kvar i hemlandet.

– Jag har aldrig sett min son. När han föddes var jag i Libyen. Men jag vet att det kommer en dag då jag kan åka tillbaka till mitt land.

Ökar förståelsen

Antonio Calò berättar rörd att sonen Giovanni senare tackat sin pappa "för att han lät Afrika få komma in i vårt hem".

– Förra sommaren valde alla mina tre söner att åka till Afrika. Det gjorde stort intryck på mig. De måste ha frågat sig varför migranterna kommer hit. Det är ett svar som du bara kan få i Afrika.

Francesco Calò är 19 och studerar sociologi på Venedigs universitet. Om sin uppväxt säger han så här:

– Att få denna erfarenhet i unga år tror jag gör dig mer öppen mot människor som kommer från andra länder och kulturer. Du har lättare att visa förståelse.

I december förra året tog Antonio och Nicoletta Calò ytterligare ett avgörande steg. De lämnade sitt hus helt och hållet till de tio barnen. Själva valde de att flytta till församlingens stora prästgård där de nu bor som gäster.

– Det var ett beslut som småning-

om mognat. Vi har lärt oss av våra afrikanska barn att det inte är viktigt att äga saker. Man klarar sig utan att ha något eget. Sedan dess känner vi oss mycket friare.

Målmedvetet program

De afrikanska barnen har inte blivit adopterade. Men de kallar ändå hela tiden Antonio och Nicoletta för mamma och pappa. På sikt finns tanken att lämna allt till barnen, säger Antonio och Nicoletta.

De flesta av afrikanerna har fått någon form av flyktingstatus och uppehållstillstånd. Målet att försöka bli italiensk medborgare är fortfarande mycket avlägset. Det tar minst elva år och de har bara varit tre år i Italien.

Alla sex jobbar och talar bra italienska. Antonio Calò satte från första början ihop ett program med studier, arbete, gymnastik och frivilliga insatser som att hjälpa grannar med trädgårdsskötsel, inköp och reparationer. **Tijani**, 27, från Guinea-Bissau, jobbar som diskare och hjälper kocken på en närliggande restaurang. Med tanke på studier och andra insatser så jobbar Calòs afrikanska barn bara halvtid.

– Vi har ingen gemensam ekonomi. De pengar jag tjänar på restaurangen får jag behålla och sätter in på mitt sparkonto på posten, säger Tijani och ser nöjd ut.